

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: I.P., narozený dne ..., bytem ...

zastoupený: Mgr. Jiří Lukeš, advokát sídlem Smetanova 9, 602 00
Brno,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2018 č.j. PK-DSH/3700/18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 6. 3. 2018, čj. MMP/052376/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 500,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě předně namítal, že se přestupkového jednání nedopustil, protože telefon v ruce při řízení nedržel. Měl za to, že mu protiprávní jednání nebylo prokázáno a správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s jednotlivými důkazy, když je hodnotil v neprospěch žalobce, aniž by prokazovaly skutečně bez pochybností jeho vinu. Žalobce dále namítal, že správní orgán odmítl navrhovaný důkaz formou vyšetřovacího pokusu a znemožnil tak žalobci prokázání své nevinu a dále, že se správní orgán nevypořádal s tvrzením žalobce, že za jízdy užívá handsfree. Žalobce též rozporoval věrohodnost výpovědi svědků. Vyzdvihoval fakt, že se zasahující policisté při kontrole o telefon vůbec nezajímali a nijak nezjišťovali, zda jej má obviněný v danou dobu u sebe. Žalobce pochyboval o zjištěném skutkovém stavu, jelikož dle jeho názoru bez důvodných pochybností neprokázal, že žalobce spáchal skutek, z něhož je vinen. Nakonec žalobce navrhl svědeckou výpověď blíže neurčených osob, jež by vypověděly, jakou barvu má jeho telefon.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal, že totožné námitky namítal žalobce v odvolání, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Nad rámec žalovaný shrnul, že proti konzistentní a dostatečně podrobné verzi policistů stojí pouze obecné tvrzení žalobce, z něhož ani není zřejmé, zda namítá, že v ruce nic nedržel, nebo že držel kapesníky, brýle nebo obal od brýlí. Žalobce sice zpochybňuje věrohodnost výpovědi policistů, sám však vlastní podrobnou skutkovou verzi děje nenabízí. Žalovaný zkonstatoval, že alternativně formulovaná varianta skutkového děje nemůže vznést do skutkového stavu důvodné pochybnosti. Žalovaný podpořil tvrzení správního orgánu I. stupně, že policisté při souběžné jízdě v pruzích měli do vozidla žalobce lepší výhled, než jaký zachytila fixně nasměrovaná kamera. Žalovaný konstatoval, že je obecně známo, že policista může, na rozdíl od kamery pevně uchycené k palubní desce, otáčet hlavou do stran, a že oči policisty se nacházejí výše než kamera na palubní desce. Nakonec žalovaný uvedl, že žalobcem navržený důkaz považuje za nadbytečný, žalobní námitky hodnotil jako nedůvodné, a proto navrhl žalobu zamítnout.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 17. 7. 2017, jímž byl zaznamenán přestupek spáchaný žalobcem, který byl ztotožněn podle občanského průkazu. K oznámení přestupku se žalobce vyjádřil ve smyslu, že nesouhlasí s popsanou situací, mobilní telefon nedržel a plně se věnoval řízení. K držení telefonu neměl důvod, v autě má handsfree. Oznámení žalobce podepsal. Ve spisu je dále k dispozici Úřední záznam ze dne 17. 7. 2017 a Oznámení přestupku ze dne 8. 8. 2017, jež obsahují shodné informace jako prvně zmíněná listina, přičemž úřední záznam popisuje skutkovou situaci obsáhleji. Ve správním spise je dále založeno CD obsahující videozáznamy zachycující vozidlo žalobce projíždějícího křižovatkou ulic Domažlická x Na Pile a průběh silniční kontroly. Správní orgán na základě těchto podkladů vydal dne 19. 10. 2017 příkaz č. j. MMP/259119/17, jímž uznal žalobce vinným a vyměřil mu pokutu. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor.
5. Při jednání dne 9. 1. 2018, při kterém byl přítomen samotný žalobce a zmocněnkyně advokáta žalobce, byli vyslechnuti svědci policista pprap. L.K. a nstržm. P.K. Oba svědci shodně uvedli, že nemají žádný osobní vztah k obviněnému. K přestupkovému jednání

žalobce uvedli, že viděli žalobce projíždět kolem ulice Na Pile, kde prováděli dohled nad BESIP, kdy tento držel v ruce mobilní zařízení. Rozjeli se za žalobcem, před křižovatkou U dráhy x Domažlická najeli do levého jízdního pruhu, kdy oba uviděli, že žalobce drží v ruce telefon. Následně žalobce zastavili a chtěli s žalobcem tento přestupek vyřešit v příkazním řízení. Žalobce nesouhlasil, proto sepsali oznámení. Svědek K. uvedl, že viditelnost byla dobrá, viděl žalobce držet mobilní telefon nejprve v pravé a potom v levé ruce. Přední skla žalobce nebyla zabarvená, žalobce byl ve vozidle sám. Svědek K. uvedl, že určitě nemohlo dojít k záměně za jiný předmět, telefon žalobce se jevil jako černý – tmavý, s celoplošným displejem.

6. Při tomtéž jednání správní orgán I. stupně provedl i důkaz listinami, zejména pak oznámením přestupku, úředním záznamem a dalšími, dále pak videozáznamy z vozidla policistů.
7. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500,- Kč v souladu s ustanovením § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zák. o silničním provozu. Povinnost nahradit náklady řízení byla uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
8. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán konstatoval, že nemá žádných pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Dále měl správní orgán za prokázané, že se skutek stal, a že byla naplněna subjektivní i objektivní stránka přestupku, neboť přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen, a který vykazuje znaky stanovené zákonem. Správní orgán shledal, že jím shromážděné podklady a důkazy dostatečně prokazují protiprávní jednání žalobce. Dále se správní orgán vyjádřil ke všem tvrzením žalobce uváděným v průběhu řízení, uvedl své úvahy a vysvětlil, k jakým závěrům dospěl.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl stejné námitky jako v žalobě. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle žalovaného, poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil důkazy, a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a vyhodnotil, že prvoinstanční rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Na podporu závěrů svých i správního orgánu I. stupně uvedl žalovaný několik rozhodnutí NSS (např.: č. j. 4 As 19/2007-114, 1 As 64/2008-42 nebo 6 As 22/2013-27). Námitky odvolatele hodnotil žalovaný jako nedůvodné, nepodložené a obecné, a proto odvolání žalobce zamítl.
10. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
11. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
12. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně provedl výslech obou hlídkujících policistů, kteří shodně vypověděli, že při provádění dohledu nad BESIP viděli, jak žalobce při řízení výše uvedeného automobilu drží v ruce hovorové zařízení. Rozjeli se za žalobcem, před křižovatkou U Dráhy x Domažlická najeli do levého

jízdního pruhu, kdy oba uviděli, že žalobce drží v ruce telefon. Uvedený den dle jejich výpovědí byla viditelnost dobrá.

13. Žalobce oproti tomu v žalobě tvrdí, že telefon v ruce při řízení v inkriminované době nedržel. Měl za to, že přisuzované jednání mu nebylo prokázáno. Žalobce dále namítal, že správní orgán se v rozhodnutí dostatečně nevypořádal s jednotlivými důkazy, když je hodnotil v neprospěch žalobce, aniž by skutečně prokazovaly jeho vinu. Dle žalobce správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávně jednotlivé důkazy vyhodnotil.
14. *“Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal”* (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. [6 As 47/2005 – 84](#)).
15. V projednávané věci je třeba vycházet z toho, že skutečnost, zda řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Krajský soud je toho názoru, že doba 4 – 5 sekund je dostatečným časovým intervalem pro to, aby policista mohl identifikovat, že řidič drží v ruce hovorové zařízení. A to zejména za situace, kdy sedí v zaparkovaném vozidle nebo jede vedle vozidla přestupce a hlídkuje, tj. soustředí se na uvedené činnosti řidičů. V nyní souzené věci jsou výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Shodně vypověděli, že žalobce neznají.
16. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se již zabýval NSS, například v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. [4 As 19/2007 - 114](#), v němž vyslovil, že „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů. Ostatně žalobce toto ani netvrdil.
17. Soud dále nepřijal námitku žalobce, že správní orgán nesprávně hodnotil skutkové okolnosti uvedené v Oznámení přestupku a Úředním záznamu. Je pravdou, že se jedná o

dílčí kroky v řízení, které z logiky věci spolu navzájem korespondují. Pro posouzení věci je však podstatné, že oznámení o přestupku a úřední záznam nejsou důkazy jedinými, naopak jsou podpořeny dalšími provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi policistů. Dávají-li pak v souhrnu tyto podklady a důkazy jednotný a konzistentní obraz skutkového děje, lze z nich zcela legálně a obstojně vycházet.

18. Skutečností, že na opatřených videozáznamech, které jsou součástí spisu, není vidět, že by žalobce opravdu v ruce držel mobilní zařízení, se již podrobně zabýval žalovaný. Ten ve svém rozhodnutí konstatoval, že z kamerového záznamu plynou jiné podstatné skutečnosti, například, že policisté jeli po několik vteřin souběžně s vozidlem žalobce a mohli tedy z bezprostřední blízkosti pozorovat řidiče, nebo že podstatná část volantu je viditelná i z výšky, v níž je umístěna kamera.
19. Zdejší soud souhlasí, že kamera sice nezachytila samotné držení mobilního telefonu, ale jasně vypovídá o podmínkách (jasné počasí, průhledná přední skla vozidla žalobce, časový úsek, po který jeli vozidla vedle sebe), za kterých toto jednání mohla vidět policejní hlídka ze svého vozidla. Zároveň soud souhlasí, že policisté ze své pozice měli jistě širší úhel pohledu, než fixně umístěná kamera. Takové tvrzení dle náhledu soudu není třeba podkládat vyšetřovacím pokusem, neboť se jedná o skutečnost obecně známou, že posádky dvou souběžně jedoucích osobních vozidel vidí do vedle jedoucího automobilu. K nedůvodnosti provedení vyšetřovacího pokusu správní orgán uvedl, že, ačkoliv je vozidlo žalobce poněkud vyšší, je nutno brát v úvahu i skutečnost, v jaké výšce se nacházejí ve vozidle hlavy svědků. Rozdíl mezi výškami obou vozidel není v žádném případě takový, aby policistům znemožňoval výhled do prostoru volantu vozidla žalobce.
20. K námitce žalobce, že při jízdě používá handsfree, tudíž telefon nedržel, neboť k tomu neměl důvod, se již vyjádřil správní orgán na straně 8-9 a 13 prvostupňového rozhodnutí. Protiprávním je již samotné držení telefonního přístroje (§7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu), správní orgán správně uvedl, že s mobilním zařízením lze provádět i jinou činnost než telefonovat, například pročitat emaily, posílat sms zprávy nebo používat jiné aplikace. Dle názoru soudu je tedy bezpředmětně zjišťovat, co s telefonním zařízením žalobce prováděl, důležitý je fakt, že jej vůbec držel.
21. Skutečnost, že se ani jeden z policistů žalobce nedotazoval, zda u sebe má mobilní zařízení, nebo zda ho předloží, není důkazem, že žalobce u sebe telefon neměl. Policisté v daném případě neměli žádné zákonné oprávnění takové informace od žalobce požadovat.
22. Po výše zmíněném je soud přesvědčen, že skutkový stav byl v řízení před správními orgány dostatečně prokázán. Žalovaný i správní orgán prvního stupně své závěry ve svých rozhodnutích jasně a přezkoumatelně odůvodnili, se všemi tvrzeními žalobce se řádně vypořádali.
23. Soud považuje za nadbytečné provádět žalobcem navržený důkaz, a to svědeckými výpověďmi lidí, kteří s žalobcem spolupracují, neboť spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi policistů, oznámením přestupku a dalšími listinnými důkazy. Nadto je soud toho názoru, že žalobcem navržené svědecké výpovědi by neprokazovaly situaci na místě v době přestupku, není totiž podstatné, jakou barvu telefonu žalobce má nebo měl, neboť stejně jako správní orgány soud zastává názor, že v době přestupkového jednání mohl žalobce používat úplně jiný telefon, tudíž stav v době spáchání přestupku nelze tímto účinně zpochybnit.

24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně